Denisa Ştefan

La fel ca mine

roman

POLIROM
2024

6

Vineri dimineața Tina i-a făcut bagajul lui Vlad: trei tricouri negre, unul alb, două perechi de boxeri, două de șosete, periuța de dinți și deodorantul. A pus haine la spălat, a spălat vasele și a ieșit pe balcon. Avea un mesaj necitit de la Andreea: *La cât ne vedem și care e planul?*

Tina nu avea niciun plan.

Puțin după cinci, băieții și-au îndesat instrumentele în dubă și au pornit spre Arad. Se întorceau abia duminică. Andreea urma să ajungă pe la șapte. Avea timp să dea o fugă până în oraș.

În drum spre casă, s-a oprit la magazinul de lângă bloc, de unde a cumpărat vin și vodcă. Când a ajuns, a pus alcoolul în congelator, iar restul cumpărăturilor în frigider: două roșii, salam de vară, măsline negre și ouă. Pâinea a lăsat-o pe masă. S-a descălțat și a ieșit pe balcon. *E prea cald pentru iunie*, s-a gândit. A auzit ușa deschizându-se.

— Sunt pe balcon, a strigat și a aprins o țigară.

— Hei! a strigat Andreea. Am luat apă minerală. Frigider sau congelator? a întrebat după ce s-a descălțat și a intrat în bucătărie.

— Congelator. Acum am ajuns și eu. Vreo cinșpe minute și se răcesc toate. Auzi, nu ți se pare că e prea cald pentru iunie?

Andreea a ieșit într-un final pe balcon și s-a așezat lângă Tina. A privit blocurile și casele din jur, ferestrele obscure ale Spitalului Județean frigând în soare.

— Azi-dimineață a plouat, iar acum sunt treizeci de grade. Nici nu mai știu cum să mă îmbrac. Când

merg spre școală e frig. Când ies, mor de cald și în autobuz te sufoci.

— Mda.

— Cum ești?

Andreea a tot sperat ca Tina să se răzgândească, să nu meargă la party. *Ce bun poate ieși din asta?* se întreba. Era pusă din ce în ce mai des în astfel de situații, situații din care simțea că nu avea cum să scape. Ba mai mult, situații pe care nu le putea controla. De fapt nu o putea controla pe Tina, deși se străduia. Scena din Trax o lăsase cu o rană serioasă în coapsă, dar nu menționase asta. Prietena ei cea mai bună avea destule probleme pe cap.

— Bine? Anxioasă? Ambele? Nu știu. Dar mă tot gândesc la înmormântarea Crinei.

S-a ridicat, lăsând-o pe Andreea într-o zăpăceală mută și a intrat în cameră, unde a început să caute boxa. Andreea îi ceruse scuze deja de mii de ori, dar adevărul era că Tina se simțea vinovată. Andreea nu știa de relația ei cu Crina. Știa și de ce Andreea nu a zis nimic. A găsit boxa și a revenit pe balcon. Totul era vina ei.

— Scuze, știu că nu e vina ta.

A luat-o pe Andreea de mână.

— Dar aș fi vrut să fiu acolo.

— Știu... Vrei să-mi povestești despre ea?

— Hai să bem și-ți povestesc.

*

— Primul lucru care-mi vine în minte când mă gândesc la Crina, a început ea să povestească, e mâncarea ei. Doamne, femeia aia știa să gătească! a râs. Cum

crezi că am supraviețuit în timp ce am scris nenorocitul ăla de roman?

— Pe bune?

— Serios. Flo îmi aducea mâncare de la Crina în fiecare weekend. Chiar țineau una la alta... Și se vedeau des. Uneori mergeam cu ea, dar când nu mergeam, primeam dita mai pachetul de mâncare! Sarmale, pui prăjit, ciorbă, grătare de porc, cartofi la cuptor cu lapte... Femeia aia era incredibilă în bucătărie. Vai! Și prăjiturile! Prăjiturile, Andreea! Prăjiturile ei sunt efectiv perfecte!

S-a prins prea târziu, iar asta a întristat-o.

— Erau.

Andreea s-a ridicat și s-a dus după vodcă. A luat două pahare din dulapul de sus și a ieșit pe balcon.

— Noroc!

— Noroc, iar Tina a lăsat vodca să curgă probabil până jos, pe stradă.

Andreea i-a turnat din nou în pahar și de data asta a dat băutura pe gât.

— Mersi. Auzi, unde mi-e telefonul?

Andreea a luat telefonul de pe masă și l-a deschis.

— Zi ce vrei, că pun eu.

— Travka.

— Gangul tău preferat?

— Da!

Melodia a început să răsune din boxă și a dat volumul la maximum. Tina a închis ochii și a început să se legene ușor, mișcându-și umerii și brațele pe ritm. Mâinile ei cerșeau lumina cerului. A urmat *Dansează, Salomee*[1], iar Tina a început să fredoneze.

---

1. Melodie de la Robin and The Backstabbers.

— De vreo două ori am ieșit în curte noaptea, a început să povestească. Toate trei. Stăteam pe iarbă și priveam stelele. Inventam constelații și poveștile lor. Crina avea cele mai nebune povești, jur. La un moment dat a văzut o constelație și a numit-o Salomeea. A zis că era o femeie nenorocită de soț, cu trei copii de hrănit. Și, într-o zi, în gunoi a găsit o lampă magică.

Andreea a râs.

— Ghici ce făcea lampa?

— Habar n-am. I-a oferit trei dorințe?

— Nu. Când Salomeea a frecat lampa, din ea a țâșnit lapte. A doua oară – pâine. Vin, carne de porc, apă proaspătă. Lampa i-a oferit tot ce avea nevoie, oricând avea nevoie de ceva. Așa a reușit să își crească copiii.

— Așa, și?

Tina a zâmbit.

— Și? Atât. Copiii au crescut, Salomeea a îmbătrânit și a murit.

— Păi și lampa?

— Cine știe? a râs.

— Uau, OK. Interesantă poveste.

Au pufnit în râs.

*

Înainte să plece spre party, Tina a chemat-o pe Andreea în cameră. Pe birou, sub lumina veiozei în formă de unicorn, se afla o farfurie.

— Tina, ce-i asta? Cocaină?

Un praf alb tăiat în patru linii subțiri și lungi se întărea imperceptibil pe farfurie.

— Nu. Speed și încă ceva. Vrei?

Din spatele laptopului, Tina a scos un tub lung de poate cinci centimetri, ce-a mai rămas dintr-un pai roz de plastic. S-a aplecat deasupra farfuriei și a tras o linie. Apoi încă una. Și-a șters nasul și i-a întins paiul Andreei.

— Tina, pe bune?

— Ce, Andreea, ce? Nu ai mai tras pe nas niciodată?

Andreea a dat din nas, a scrâșnit din dinți și a pus paiul pe masă.

— Tina... de când ești pe speed?

— Jesus, l-am luat pentru azi. E prima oară.

Liniște.

— Andreea, jur. Am luat juma de gram să-l împărțim! Nu am luat mai mult. Promit.

— Sigur?

— Jur. Dacă vrei îți arăt.

Tina a făcut câțiva pași spre șifonier, dar Andreea a oprit-o.

— Te cred, te cred. Dar nu vreau, mersi. Poți să-l bagi în frigider. Sau îl iei cu tine?

Tina a zâmbit.

— Dacă nu îl împart cu tine, trebuie să-l împart cu cineva.

*

Șoferul le-a lăsat în fața unei porți vișinii din Traian. Au deschis-o. Gangul era desenat cu graffiti. Pe peretele din stânga era scris cu galben și roșu „My World is a Fake“. Curtea spre care dădea gangul

era mare, o cușcă luminată doar de becurile aprinse în apartamente. Deasupra, stelele se ascundeau după un nor gri și dens. În fața unui apartament de la parter se aflau trei persoane care fumau. Ușa era deschisă, iar dinăuntru se auzea o melodie de Sam Smith. Toate becurile din apartamentul respectiv erau aprinse, încălzind atmosfera în întreaga curte. Ferestrele erau imense.

Fetele s-au îndreptat spre apartamentul numărul trei. Apropiindu-se de cei trei fumători, Andreea l-a recunoscut pe Fior. Fior era pictor și lucra cu copii. Se culcase cu el în facultate. A trecut pe lângă el fără să-l privească.

Apartamentul părea masiv. Pereții erau înalți și albi, protejând o sufragerie spațioasă în care se aflau cel puțin douăzeci de persoane. Muzica bubuia, iar mulți dintre ei aveau țigări aprinse. Aerul era greu cu fum și parfumuri scumpe, aburi de alcool și transpirație.

— Holy shit! a mormăit Tina.

Și-au făcut loc printre oameni, ajungând în fața mesei cu băutură. Masa era din lemn masiv, lungă și cu picioare de metal.

— Locul ăsta e imens! a țipat Andreea.

— Puțin spus. Dă-mi și mie tequila aia, te rog.

Încăperea era luminată uniform de mai multe neoane puternice.

Undeva în stânga, Andreea a zărit o ușă.

— Auzi, mă duc la baie. Revin.

— Hai că vin cu tine! a țipat Tina.

S-au luat de braț și s-au îndreptat spre ușa deschisă. Tina a încercat să se ferească de coatele și mâinile aruncate în încercări de gesticulare sau dans ale